U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **G. S.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Tauberem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 34, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 42 Az 2/2012 - 125,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jiřímu Tauberovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 12. 2010, č. j. OAM-399/ZA-ZA06-ZA14-2010, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. Nad 10/2012 - 79, byla věc přikázána z důvodu vhodnosti Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 42 Az 2/2012 - 125, žalobu zamítl. Soud nezjistil důvody pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu; neshledal přitom podstatným, zda žalobce je či není státním občanem Ukrajiny, příp. osobou bez státní příslušnosti. Soud neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. K tvrzení žalobce, že mu měl být poskytnut azyl z humanitárních důvodů, soud uvedl, že k úrazu žalobce došlo v dubnu 2011, tedy po vydání rozhodnutí žalovaného i po podání žaloby. Žalovaný tuto skutečnost

nemohl ve svém rozhodnutí zohlednit a žalobce ji nemohl uplatnit jako včasný žalobní bod. Soud poukázal na to, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Tvrzení, že by se mu na Ukrajině nedostalo řádné lékařské péče, navíc žalobce ničím nedoložil.

Námitku žalobce, že má v České republice rozvinutý dlouhodobý osobní vztah, soud odmítl s tím, že tuto námitku žalobce poprvé uplatnil až při jednání před soudem, v důsledku čehož se jedná o námitku opožděnou. Nad rámec rozhodnutí soud dospěl k závěru, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce netvrdil vztah podobný vztahu rodinnému, a proto nebylo možné na něj vztáhnout důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Délka žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky není podle soudu relevantní skutečností pro udělení mezinárodní ochrany. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel") namítl, že žalovaný nezjistil stav jeho věci způsobem a v rozsahu, který je vzhledem k okolnostem případu nezbytný. Stěžovatel tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany i doplňkové ochrany, soud však omezil žalobní body pouze na důvody směřující proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu a o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle stěžovatele však bylo možné dovodit, že žaloba napadala všechny výroky rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, příp. doplňkové ochrany a soud neměl takovým způsobem zúžit žalobní body, neboť jen extenzivním výkladem žalobního bodu lze podle stěžovatele naplnit požadavek řádného přístupu k soudní ochraně. Dále stěžovatel poukázal na to, že již v pohovoru v průběhu správního řízení i v řízení před soudem uvedl, že v České republice pobývá téměř dvacet let a má zde osobní vztah, což žalovaný nezjišťoval a nebral v potaz. Stěžovatel vytknul krajskému soudu zamítnutí důkazních návrhů na prokázání tvrzení o rozvinutém osobním vztahu obdobném vztahu rodinnému s I. V. a její dcerou, které jsou občankami Evropské unie. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 42 Az 2/2012 - 125, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul okolnosti pobytu stěžovatele na území České republiky od roku 1994 a označil opakovanou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany po patnáctiletém nelegálním pobytu na území České republiky a na základě uděleného výjezdního příkazu za ryze účelovou a sledující snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný setrval na důvodech svého rozhodnutí a podotkl, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Ohledně rodinných důvodů žalovaný podotkl, že při pohovoru v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že má v České republice kamarádku, v řízení před soudem při jednání uvedl, že hodlá uzavřít sňatek a teprve v kasační stížnosti oznámil, že má v České republice rozvinutý osobní vztah. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

K námitce stěžovatele, že se soud nezabýval řádně všemi žalobními body, když stěžovatel napadal všechny výroky rozhodnutí žalovaného, avšak soud tyto žalobní body nepřípustně zúžil toliko na námitky proti neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že pouhé tvrzení stěžovatele v žalobě, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu, nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod. Ve stručné žalobě stěžovatel ze všech výroků rozhodnutí žalovaného jmenovitě napadl dva jeho výše citované výroky, a proto se krajský soud správně zabýval přezkumem zákonnosti pouze těchto výroků rozhodnutí.

Ohledně námitky stěžovatele, že na území České republiky pobývá téměř dvacet let, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož je řízení o udělení mezinárodní ochrany prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu zákona o azylu nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování, přičemž toto řízení nebylo konstruováno jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud odkazuje na to, že k legalizaci pobytu na území České republiky měl stěžovatel využít příslušných institutů zákona o pobytu cizinců.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele týkající se vazeb obdobných vazbám rodinným, které údajně má na území České republiky, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že toto tvrzení stěžovatel poprvé uvedl až při jednání před krajským soudem, a proto se soud touto námitkou správně zabýval jako *obiter dictum*. Za této situace tedy nebylo povinností soudu provádět stěžovatelem navrhované důkazy k prokázání jeho osobního vztahu ke státním občankám České republiky; s důvody neprovedení navrhovaných důkazů se krajský soud při jednání řádně vypořádal.

Rovněž lze v této souvislosti poukázat na to, že v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaným

pod č. 181/2004 Sb. NSS, má správní orgán povinnost zjistit skutečný stav pouze k důvodům uvedeným v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv pak ke skutečnostem jiným, žadatelem neuvedeným. Odkázat lze v této věci i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, dostupné na www.nssoud.cz, podle něhož správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné. V řízení o udělení mezinárodní ochrany pak stěžovatel žádné blízké vazby k osobám uvedeným v řízení před soudem netvrdil, proto nelze přičíst k tíži žalovaného, že se jimi nezabýval.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud správně posoudil rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany stěžovateli jako zákonu odpovídající. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení před krajským soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, že byl účastníku řízení soudem ustanoven zástupce, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 10. 4. 2013 a za jeden s ním související režijní paušál, tedy ve výši 1 x 3100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 3400 Kč. Jiný úkon v řízení o kasační stížnosti advokát neučinil a stěžovatele již zastupoval v řízení před krajským soudem, takže byl s danou věcí náležitě obeznámen a nemůže mu proto být přiznána také odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3400 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2013

JUDr. Jiří Palla

pokračování

předseda senátu